

saadant Boes Varebeholdning eller Forretning, enten det nu er et Døds- eller Konkursbo, fortsættes efter Konkursen eller ud over Dødsfaldet, er det dog paa den anden Side i høj Grad, ikke blot i Arvingernes, men ogsaa i Fallentens og Fallitboets Interesse, at der ikke sker nogen pludselig Afbrydelse i en saadan Forretning, særlig naar den er knyttet til en Ejendom, for hvilken Forretningens Fortsættelse har sin Betydning. Det er altsammen meget overvejet, og naar man har begrænset Forretningens Fortsættelse til i det højeste 6 Maaneder, skal jeg gøre opmærksom paa, at Boet i den Tid betragtes som Indehaver af Fallentens Næringsadkomst; denne er hvilende, og han kan altsaa ikke aabne nogen ny Forretning, og efter de 6 Maaneder kan dette Udsalg, selv om Tildelse til dets Fortsættelse gives, ikke finde Sted fra aaben Bod. Dette gaar Forslaget ud paa. Jeg skal imidlertid love det ærede Medlem, at vi i Udvalget atter til 3dje Behandling skulle tage Spørgsmaalet under fornyet Overvejelse og søge at komme til en anden Beslutning end den, der stemmer med Lovforslaget og Næringslovkommissionens Indstilling.

Betalingen for handelsrejsendes Adgangsbeviser er forhøjet i Forhold til den nugældende, og jeg har nogen Betænkkelighed ved at gaa videre. Jeg synes allerede, at det er en ikke ganske ringe Betaling, der ydes for den. Uheldigt er det ganske vist, saafremt det, hvad jeg maa antage, virkelig forholder sig saaledes, at disse Betalinger ikke præsteres. Det maa ligge i en Fejl fra Tilsynets Side, altsaa fra Toldvæsenets eller Politiets Side. Jeg forstaar ikke, hvorledes det kan ske. Men da det kommer fra en saa kompetent Side, vil det maaske give Anledning til, at man bliver mere opmærksom paa Sagen.

Hvad angaar Ændringsforslaget under Nr. 39 og Udtalelsen om, at Kjøbenhavn ikke er nævnt der, skal jeg sige, Kjøbenhavn er selvfølgelig en Købstad i første Række, og hører ind under Begrebet Købstæder. Det er ikke altid nødvendigt særlig at nævne den. Naar der ikke staar noget, er Kjøbenhavn aldrig, udelukket hvor der nævnes Købstæder.

Oct. Hansen: Som det fremgik af den ærede Ordførers Udtalelser, er der Udsigt til, at der i Udvalget inden tredje Behandling kan blive ført Forhandlinger, som yderligere udvide Omfanget af den Enighed, som det er lykkedes at naa til. Den ærede Minister mente, det var Fler-

tallet, der havde maattet resignere, der havde opgivet Haabet om at kunne føre sine Ideer igennem og havde maattet give Afkald. Jeg hævder for Mindretallet, den samme Ros; det er Mindretallet som paa mange Maader har maattet give efter og gjort det muligt at opnaa noget. Men nu faa vi arbejde videre og se, hvor vidt vi komme. De Bemærkninger, jeg derfor skal tillade mig, gaa nærmest ud paa at rette forskellige Misforstaaelser, som ere fremkomne i Kritikken af Mindretallets Ændringer. Det er navnlig Mindretallets Ændringer under Nr. 1 og 6, som jeg antager kunne blive omformede saaledes, at jeg haaber, der kan opnaas Enighed derom. Den ærede Minister har erkendt, at Ordet „beslægtet“ i § 1 er et noget vagt Udtryk, og at der ligeledes ikke er nogen Grund til at forlange Borgerskab med Hensyn til concessionerede Sporveje. Nu staar Striden med Hensyn til Redaktionen af § 1 jo alene paa det Punkt: „Agenter og Speditører“. Med Hensyn hertil fremsatte det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen) en Udtalelse om, at Mindretallet og specielt jeg som Ordfører ikke rigtig vidste, hvad Agenter var, og jeg lyttede da ivrigt til det ærede sagkyndige Medlem for at faa at vide, hvad man forstaar ved Agenter og Agenturvirksomhed, men jeg maa sige, at jeg blev ikke klogere, end jeg var i Forvejen. Det ærede Medlem sagde, at de allerfleste indfødte Danske, som agenterede, havde slet ikke Borgerskab, og der er ikke Tale om, at de skulle have det. Det vide vi alle, at efter den nugældende Lovgivning, er Agenturvirksomhed ikke bunden Næring; men det vil man gøre den til. Det, jeg imidlertid længtes efter at høre fra det ærede Medlem, var, om han virkelig mener, at den Masse saakaldte Agenter, det Utal af smaa, jeg kan ikke kalde dem næringsdrivende, thi det ere de ikke, men Hjælpere hos de store Forretninger, som blive sendte ud paa Landet for at fange Kunder, om han virkelig mener, at den Slags Folk nødvendigvis skulle have Borgerskab, at den Virksomhed skal gøres til bunden Næring? Nej, det mener han ikke. Men det, er jo dog Agenturvirksomhed, og det jeg nærmest har imod § 1, er, at der staar Agenturvirksomhed. Man skal ikke ved et Slag gøre Agenturvirksomhed til bunden Næring, hvilket altsaa vil sige, at enhver Virksomhed, som sprogrigtig kan kaldes Agenturvirksomhed, bliver Genstand for bunden Næring. Det samme gælder Speditører. Deri bestaar Vanskeligheden, og